УДК 821.11(73)'06-31
Б 68

Серія «Секрети минулого»

Перекладено за виданням:
Cara Black. Huguette. — United States of America, Soho Press, Inc, 2025.
ISBN 978-1-64129-449-2

Блек Кара
Б68 Югетт / Блек Кара ; пер. з англ. Катерина Лазірко. — Харків : Korali books, 2026. — 304 с. — (Серія «Секрети минулого»).
ISBN 978-617-8948-88-7

Втративши батьків та дім, вагітна Югетт змушена тікати від ворогів свого минулого. Доля дарує їй шанс, коли молодий поліціянт Клод Ледюк допомагає їй уникнути в'язниці. Югетт отримує роботу в легендарного кінорежисера, де шлях від простої помічниці до довіреної особи стає її квитком у нове життя. Чи зможе вона вирватися з тіні минулого та вижити в беззаконні повоєнного часу, незважаючи на ціну?

УДК 821.11(73)'06-31

Цей роман є художнім твором. Імена, персонажі та події, зображені в ньому, є плодом уяви авторки. Будь-яка схожість із реальними особами (живими чи померлими), подіями або місцевостями є випадковою.

Усі права застережено. Жодна частина цієї книжки не може бути відтворена або передана в будь-якій формі або будь-якими засобами, включно з фотокопією, записом чи будь-якою системою зберігання та пошуку інформації, без письмового дозволу власників авторських прав.

ISBN 978-617-8948-88-7

Copyright © 2025 by Cara Black
© Катерина Лазірко, переклад, 2026
© О. Олєйнікова, дизайн обкладинки, 2026
© Korali books, 2026

Початок грудня 1947 року

Студія «Étoile» в Ліоні

Біля вікна свого кабінету Югетт майже не помічала, як туман огортав повільну Рону, а світанок мідним лезом розтинав обрій. Подивившись на ранковий Ліон — місто, яке тепер здавалося їй *домом* більше, ніж вона коли-небудь могла уявити, — вона повернулася до свого столу й нахилилася, щоб відімкнути сейф. Потираючи долоні, вона подивилася на стоси готівки всередині.

Гроші мали для неї велике значення, коли вона була голодна. Тепер вона мала більше, ніж могла уявити. Занадто багато.

Вона зачинила сейф. Доторкнулася до медальйона Святого Христофора на шиї і взялася до роботи.

Невдовзі пролунав тихий стукіт, і до кабінету ввійшла Сімон Деламбрі, її помічниця, котячи перед собою візок: на верхній полиці стояв кавник із кавою та чашки, а на нижньому підносі — мішечки з грошима.

— *Bonjour, Mademoiselle Lise*[1]. Ось виручка за вихідні, — сказала Сімон.

Югетт — відома серед колег як Ліз де Жувеналь — усміхнулася.

— *Merci*[2], Сімон.

Щопонеділка вони із Сімон сортували квитанції з кас кінотеатрів та звіряли суми в бухгалтерських книгах. Їхній ранок починався з гарної кави в кав'ярні внизу — однієї з чотирьох, що належали Югетт.

[1] Вітаю, мадемуазель Ліз.
[2] Дякую.

Коли прибутки зростали, надлишок стрімко збільшувався, і в голові в неї крутилися цифри: що придбати далі? Один будинок чи два — а може, й три — питання вже стояло в неї на порядку денному.

Сімон, мовчазна вдова війни, була найкмітливішою людиною, яку Югетт зустрічала за дуже довгий час. Від першого ж тижня Югетт у Ліоні вона стала незамінною частиною її справи: саме Сімон допомогла домовитися з працівниками кінотеатру про профспілковий договір. Відверто кажучи, Югетт тоді потребувала всієї можливої допомоги.

Вона щодня озиралася через плече, остерігаючись, що минуле наздожене її. І щодня мусила доводити — і собі, й іншим, — що здатна з цим упоратися.

Чи настане колись мить, коли вона перестане боятися? Вона міркувала, чи не доведеться їй усе життя ховатися, мов тварина в норі. Вночі їй іноді хотілося здатися — вона не знала, як раз і назавжди позбутися демонів свого минулого. Та поки що єдине, що вона *могла* робити, — це працювати, маючи поруч таких добрих людей, як Сімон.

Внизу, у *Bouchon*[3] — так ліонці називали бістро, — на грифельній дошці для меню крейдою було написано: *pîna, каштанова терина, рутабага.* Завжди рутабага. Пропустивши обід, Югетт замовила каву. Їй не хотілося знати, як кухар діставав інгредієнти для приготування кнелів зі щуки з лобстеровим соусом для *особливих* гостей. Післявоєнні вимкнення електроенергії тривали, але завдяки відремонтованому генератору настінні бра не мерехтіли й не тьмяніли. Отвори від німецьких куль, зашпакльовані й зашліфовані, майже не були помітні на кам'яному фасаді.

Вона підняла зі столових приборів срібний ніж і, дивлячись у його тонке віддзеркалення, перевірила відросле коріння

[3] Традиційний, маленький, затишний ресторанчик з простою, ситною їжею (часто м'ясною), схожий на український «шинок», «корчму», «закусочну» або «традиційний заклад харчування». Це не просто заклад, а цілий культурний феномен Ліона.

волосся. Час знову фарбуватися. Вона нахилила лезо, поправляючи окуляри — фальшиві — і цього разу у відбитті ножа вловила обличчя, що пильно дивилося крізь вікно. Обличчя з її минулого.

Клод Ледюк.

Усе всередині перевернулося, нутро стиснулося, коли він відчинив двері бістро, увійшов і попрямував до її столика. Слова застрягли в горлі.

Вона боялася, що її викриють. Сподівалася, що цей день ніколи не настане. Та кого вона обманювала?

Вона була така обережна, але цього виявилося замало. Він зрадив її — і вона втекла. Без сліду, як їй здавалося. Як він її знайшов? Куди взагалі можна втекти? Чому їй раптом так захотілося знову відчути тепло його обіймів?

Він простягнув їй щось у руці, і вона напружилася, стискаючи ніж для масла, — але виявилося, що це кишеньковий червоний буклет. Двомовна карта Парижа.

— Я подумав, що тобі може знадобитися оновлена, — сказав він.

Навіщо їй це? Вона не знала, що сказати. Хтось йому підказав? Чи він привів до Ліона загін? Чи зрештою видасть її? У паніці вона озирнулася, чи не дивиться хтось на них, але побачила лише перехожих — зайнятих, зосереджених на собі. Вона могла втекти.

— Ніхто не знає, що я тут, — сказав він, ніби читаючи її думки. — Це між нами. У мене два запитання, лише два. А потім я піду.

«Втекти було б безглуздо», — подумала вона і змирилася з долею, яку він привіз із собою з Парижа.

— Не тут.

Вона накинула на плече свою тривожну сумку. У спеціально зшитому прихованому відділенні акуратно лежали: готіка; підроблене посвідчення, видане 1947 року на ім'я Мадлен Кольбер (фах — швачка), з відбитками великих пальців обох рук

і підретушованою фотографією; коричневий вовняний жакет із ґудзиками під черепаху, куплений у лахмітника; капелюшок-клош, щоб прикрити волосся; уламок кармінової помади; наперсток; котушка ниток і відкритий залізничний квиток до Марселя.

Через двадцять хвилин вона сиділа з Клодом на лавці на схилі, що височів над *vieux*[4] Ліоном: ренесансні будівлі, теракотові дахи, середньовічні вулички, які спускалися під пагорб Фурв'єр — до плескоту Сони внизу, а далі, через широке Плас-Белкур, — до Рони. Річки, що переплітали Ліон, викликали в неї тугу за Сеною — першим, що вона бачила з вікна свого помешкання щоранку протягом сімнадцяти років.

З-під щоденної ліонської газети Клод дістав невеликий бляшаний піднос із двома горнятками гарячого густого еспресо. Як йому це вдалося?

— Моя вина, що ти пропустила свою каву, — сказав він. — На щастя, власник кав'ярні — романтик — дозволив мені принести це тобі. Я сказав, що нам потрібна *приватність*.

Він усміхнувся й кивнув у бік кав'ярні з широкою терасою на набережній.

— Перше питання: з цукром чи без?

Захоплена зненацька, вона усміхнулася.

— *Non, merci*[5].

Хоча вона й була вдячна за увагу, у цьому жесті все ж бачила знайому техніку — послаблення пильності. Зробила ковток. Смачно. Так і мало бути, адже вона була власницею цієї кав'ярні.

— Може, не до паризьких стандартів, але ліонці — майстри кулінарії.

Принаймні так вони вважали. Його голос звучав легко, але вона вловила підтекст, що змусив її напружитися.

— Чого ти хочеш, Клоде Ледюку?

— Насолодитися кавою з тобою, — відповів він.

[4] Старим.
[5] Ні, дякую.

Вона презирливо скривилася. Він і досі вважав її наївною дівчинкою? Після всього, що вони пережили?

— Не кажи мені, що це дружній візит.

— Я більше не *flic*[6]. Я тепер *detective privé*.[7] Клієнти платять мені за розслідування. Моя сфера — зниклі особи.

— Хто заплатив тобі, щоби знайти мене?

Він завагався і відвів погляд.

Вона поставила маленьку чашку.

— Звісно, ти не чесний зі мною. Ти знову будеш брехати.

— Я ніколи тобі не брехав. — Та він знову завагався; на його обличчі з'явився болісний вираз. Обличчя, яке вона колись вважала відкритим, щирим, турботливим.

— Я йду, — сказала вона.

— Дай мені хвилину. Будь ласка.

— Хвилину. — Вона глянула на годинник. Голуби пурхали по доріжці і дзьобали крихти, розсипані літнім чоловіком.

Він склав руки, з'єднавши кінчики пальців. Вона помітила збитий ніготь на його великому пальці. Його плечі були широкими під зношеною вельветовою курткою, а волосся спадало на комір. І ці глибокі очі.

— Чи зробиш мені послугу?

У неї виникло бажання вдарити його.

— Через два місяці в Парижі буде суд, — продовжив він. — Оноре Жізор, *notaire*,[8] — обвинувачений.

Її пальці стиснули чашку.

— Потрібні твої свідчення, — сказав він.

Вона перебила його.

— Але ж минуло... скільки там, два роки?

Два довгі роки — вона бачила це в його очах.

— Справи про вбивства залишаються відкритими, доки їх не розкриють. Справедливість зрештою буде відновлена.

[6] Сленгове слово, перекладається як «коп», «поліціянт».
[7] Приватний детектив.
[8] Нотаріус.

Справедливість?

— Надто пізно для цього, — відповіла вона. Зробила ковток, але нічого не відчула, крім страху.

— Минуле ніколи не зникає.

Якби ж вона могла забути. Коли б тільки примари залишили її.

— Але ти мене зрадив.

— Думай як хочеш, — сказав Клод. — Ален теж мене підвів. Його дії дали зрозуміти, що я мушу піти з поліції.

Вона завжди цікавилася Аленом. Але чи змінювало це щось?

— Ти забрав мої гроші, — сказала вона.

Клод витягнув конверт із внутрішньої кишені піджака.

— Ось моя частка, яку я повертаю, — мовив він.

Вона роззявила рота. Відставила чашку.

— Коли я дізнався, що сталося, ти зникла, — він усміхнувся. — Я використав ці гроші, щоб відкрити детективне агентство. Тепер бізнес процвітає, і я можу повернути борг. Знаєш, після війни попит на пошук людей великий. Моя нова *métier*[9].

— Ти, мабуть, вправний у цьому, — сказала вона.

— Я знайшов тебе.

Його теплі долоні стискали її руки. Вона відчула магнетичний потяг.

— Але я б усе одно тебе знайшов.

І тоді він притягнув її до себе. Поцілував. І вона відповіла, подаючись у його обійми, аж поки його хватка не посилилася — і вона не опам'яталася.

— *Non*[10]. — Вона відсахнулася. — Як ти смієш мене про це просити? Я вже не та людина.

Клод узяв її за підборіддя, зазирнувши просто в очі.

— Дай свідчення — і тоді зможеш знову зникнути. Назавжди.

Чому це не могло просто зникнути? «*Дай мені спокій*», — хотілося їй закричати. З її небагатого досвіду чоловіки лише брали.

[9] Професія
[10] Ні.

Але Клод допоміг їй тоді, коли нічого не був винен. І тепер він попросив її про щось — на відміну від інших, які ніколи не питали.

Вона висмикнула руку з його долоні й втупила погляд у річку.

Клод підвівся. Вона не хотіла, щоб він ішов. Від нього віяло тихою тугою.

— Це твій шанс виправити несправедливість, Югетт, — сказав він. — Притягнути до відповідальності вбивцю твого батька.

Якою ціною?